

ПЕТРУ МАКСИМОВИЧУ ШЕВЧУКУ – 85

22 грудня 2013 р. виповнюється 85 років колишньому головному інженеру Підприємства № 13 (1968-1990 рр.), заступнику голови правління Українського товариства геодезії і картографії (1991-2013 рр.), кандидату технічних наук, доценту Петру Максимовичу Шевчуку.

Народився він у 1928-му в с. Поздимир на Львівщині у бідній селянській родині. Після нього в сім'ї народилися ще Парас-

ковія (1932 р.), Федір (1934 р.) і Василь (1936 р.).

П. М. Шевчук належить до того покоління, яке мало голодне дитинство і тривожну юність, яке пережило всі труднощі важких 1939-1950-х років і було позбавлене можливості нормально жити. Раннє дитинство Петра Максимовича – характерна біографія сотень-тисяч його ровесників у Західній Україні.

Спогади П. М. Шевчука про раннє дитинство:

"Жили ми в дерев'яній хаті, покритій соломом, в якій була одна кімната площею десь 25 м² із земляною підлогою, сіни, комора та ще невелике приміщення, де зберігались овочі – картопля, капуста, буряки тощо. В сім'ї нас було семеро – дідусь, батьки і четверо дітей. Тато з мамою спали на ліжку, дід на печі, а діти покотом на земляній підлозі. Хата з усіма господарськими будівлями згоріла в перший день війни, і ми два роки, поки не побудували нову, жили в дзвіниці біля церкви, в якій була невеличка кімната.

Змалку я дуже любив читати, і до пізньої ночі ждав тата з читальні – чи бува не принесе він нових книжок. Якщо засинав, не дочекавшись його, то раненько шукав їх на полиці, що була над хатніми дверима.

У батьків було 3 морги (1,7 га) землі, включаючи сіножаті. На ній сім'я трудилася весь рік, заготовляючи усе необхідне для того, щоб прогодувати себе, птицю та худобу, одіти всіх та забезпечити інші витрати. Цілком очевидно, що цієї землі було надто мало, аби забезпечити всі потреби, тому тато ще працювали молочарем, а також займалися столярством – робили вікна, двері, вози, колеса та інший сільськогосподарський реманент на замовлення селян, ходили на будівництво всіляких споруд до своїх односельчан. Це трошки покращувало фінансовий стан сім'ї, але нестатки завжди давалися ознаки: починаючи з ранньої весни і до пізньої осені діти й дорослі ходили переважно босими, взувалися тільки, коли починались морози. Та й тоді не раз доводилось просити маму, щоб дала свої чоботи піти на ковзанку "на ями".

Була у нас одна корова, конячка, різна птиця, як і в кожному селянському дворі. Для обробітку землі та інших тяжких робіт спрягались з близькими сусідами, в яких також була одна конячина. Один день коні працювали у нас, другий – у сусідів.

У п'ять років мене залучили до суспільної праці – пасти корову. Ранком, переважно до сходу сонця, корів виганяли на пасовисько і пасли до 10-12-ї години, а після обіду – з 15-16-ї години і до заходу сонця. Це було моїм основним обов'язком навіть тоді, коли пішов до школи.

Декілька років нас не тільки свою корову, а й сусідську. Незалежно від того, чи гарна погода надворі, чи падає дощ, чи тепло мені в босі ноги, чи не дуже, корів треба було виганяти на пасовисько. Якщо падав дощ, надягав на голову мішок і вперед – на пасовисько. Так тривало до самого початку війни, коли сестра замінила мене на цій відповідальній ділянці роботи".

Великий потяг до знань дозволили Петру Максимовичу здобути середню освіту, навчаючись спочатку в місцевій семирічній, а потім і в Сокальській середній школі, яку він закінчив на відмінно. Проте шлях до отримання середньої освіти був дуже важким і тернистим.

Спогади П. М. Шевчука про цей період навчання:

"У семирічному віці пішов я у 1-й клас сільської школи, і до початку війни з Польщею (вересень 1939 р.) закінчив три класи. В тодішній Польщі була хитра система початкової освіти в Галичині. У третьому класі діти навчалися 2 роки, в четвертому 3, а свідоцтво отримували про закінчення чотирьох класів. Не знаю, чи то так погано я вчився у другому класі, чи такі були вчителі, але в свідоцтві за другий клас зі всіх предметів у мене були лише трійки (польською – "dostateczno") і тільки з релігії "добре".

У третьому класі ситуація змінилася. В село приїхали нові вчителі, поляки за національністю. Вони суттєво змінили форму навчання: організували багато цікавих гуртків, спортивних змагань, одним словом, покращили саме навчання, зробили його цікавим і бажаним. Я не міг навіть подумати, щоб пропустити коли-небудь уроки. В результаті у свідоцтві за третій клас у мене були зі всіх предметів оцінки "bardzo dobrze" ("дуже добре") і лише з релігії "добре". З приходом у 1939 р. радянської влади в селі було відкрито семирічну школу, в якій до початку Великої Вітчизняної війни (1941 р.) я закінчив четвертий і п'ятий класи.

Зимом у 1941-1942 рр. і до ранньої весни ходив у четвертий клас вільним слухачем, хоча до війни закінчив п'ять класів. Наближалась осінь 1942 р., і мене не полишала думка – куди ж піти вчитися далі. Хлопці з багатших сімей ішли до гімназії (там навчання було платне), дівчата – в Сокальську краєвецьку школу, а я поїхав та записався в Сокальську ремісничу школу вчитися на електрика.

Правда, вчитись довелося недовго. Через декілька місяців німці зробили облаву на студентів – відправляли людей ешелонами на роботу в Німеччину. Дізнавшись про облаву, батьки не пустили мене назад у місто і я залишався в селі до кінця війни. Літом допомагав батькам у сільськогосподарських роботах, а зимою щоденно ходив до дядька вчитися на шевця. Але думка продовжувати навчання не покидала мене ні на хвилину. Тому пізно осінню 1945 р., після закінчення польових робіт, поїхав я в Сокаль і поступив у 7-й клас вечірньої середньої школи, проминувши 6-й клас. Незважаючи на запізнення, у вечірню школу мене прийняли і я закінчив її з відмінними оцінками.

Наступного року перевівся у 8-й клас Сокальської середньої школи (уже з денною формою навчання), десятий клас якої закінчив у 1949 р. Жив у гуртожитку разом з іншими сільськими хлопцями по 6-8 осіб у кімнаті. Їжу готувала кухарка, яку наймала школа, а продукти для приготування їжі привозили батьки із сіл.

Поруч із нами в окремих кімнатах гуртожитку жили вчителі, які приїхали зі Східної України. Вони були дуже досвідчені, добрі, привітні, старались передати нам усі свої знання з предметів, які викладали, а це математика, хімія, фізика.

Школу закінчив у 1949 р. з відмінними оцінками з усіх предметів, за винятком російської мови. Допустив помилку в письмовій роботі й тому отримав в атестаті одну оцінку "добре". За діючими правилами, повинні були дати срібну медаль, але не дали ні мені, ні ще двом претендентам, і причин не пояснили. Напевно, забагато було претендентів, на всіх медалей не вистачало".

У 1949 р. Петро Максимович поступив на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту і в 1954-му закінчив його, одержавши диплом з відзнакою і спеціальність інженера-астрономо-геодезиста. Але і тут при вступі до Політехніки його спіткала сувора дійсність того часу.

Спогади ювіляра про вступ до інституту:

"Подав документи у Львівський політехнічний інститут на нафтовий факультет, спеціальність "Геофізика". На цьому факультеті давали стипендію і при оцінках "задовільно", що було дуже важливо не тільки для мене. Я знав, що без стипендії вчитися не зможу – в батьків не було на це коштів. Порадила мені цей факультет і спеціальність випускниця нашої школи, яка закінчила 10-й клас на рік раніше і вже вчилася в інституті.

Вступні іспити я склав успішно, але замість необхідних 20-ти балів набрав 19. Отримав "добре" з української мови (письмовий іспит). Писав твір на вільну тему, а вона торкалася, якщо не помиляюсь, здобутків у соціалістичному будівництві на Україні. З точки зору граматики твір було написано без помилок, грамотно – оцінка "відмінно", а зміст визнано як "не по темі" та оцінено його на "добре", тож загальна оцінка також "добре".

Результати вступних іспитів розглядалися спочатку в деканаті, а потім у ректораті. В деканаті зібралися представники адміністрації, партійної, комсомольської та профспілкової організацій, уточняли деякі моменти біографії, соціальне походження тощо. Питають мене: "Комсомолец?" Відповідаю – "Ні. У школі була малочисельна організація і нас туди не залучали". Далі питають: "Батьки в колгоспі?" Відповідаю – "Ні. В селі ще немає колгоспу". Навчають: "А чому ж ти на канікулах не організував колгосп?" Ну що ти скажеш їм у відповідь? Вони ж не знають, що у нас в селі удень радянська влада, а вночі – партизанська. Вносять рішення: в резерв.

Конкурс на спеціальність "Геофізика" був тоді великий, але приймали навіть із 13-ма балами, а мене не взяли з 19-ма. Іду розгублений коридором, а назустріч мені заступник декана геодезичного факультету Жаров з моїми документами в руках. Умовляє подати документи на геодезичний факультет, який не гірший, а може й кращий нафтового, і тягне мене за руку до ректора. Говорить: "Ти ніколи не пожалієш про це у своєму житті".

Ректор задав ті ж запитання, що і в деканаті, я так само відповів, і він, грубо кинувши документи в руки Жарову, видавив із себе: "На геодезический".

Так у вересні 1949 р. я став студентом 1-го курсу геодезичного факультету Львівської політехніки і ніколи в житті не пожалів, що став інженером-геодезистом. Десять пізніше в якійсь книзі я вичитав, що "немає поганих спеціальностей, а є погані спеціалісти".

Після закінчення інституту вся професійна діяльність П. М. Шевчука пов'язана з Українським аерогеодезичним підприємством (більше відомим як Підприємство № 13), куди одержав направлення на роботу. Тут він працював до виходу на пенсію і пройшов шлях від інженера-астрономо-геодезиста загону № 10 (1954-1956 рр.), старшого інженера загону № 82 (1956 р.), головного інженера загону № 70 (1957-1962 рр.), головного інженера загону № 10 (1963 р.), начальника планово-виробничого відділу (1964-1968 рр.) до головного інженера підприємства (1968 -1990 рр.).

У підприємстві він грамотно й оперативно здійснював технічне керівництво технологічними процесами топографо-геодезичного і картографічного виробництва, забезпечував зростання його науково-технічного рівня, впровадження у виробництво нових технологій, приладів та обладнання. Багато уваги приділяв науково-технічній діяльності, спрямованій на удосконалення виробничих процесів, упровадження у виробництво новітніх досягнень науки й техніки.

Спогади В. М. Кравецького, головного інженера експедиції № 241, згодом директора ДП "Поділля-геодезкартографія":

"Новаторство і творчий підхід при впровадженні у топографо-геодезичне та картографічне виробництво кращих здобутків науки і передового досвіду, напо-

легливість та принциповість у вирішенні поставлених завдань щодо покращення якості та ефективності виробництва – це ті риси, які характеризують П. М. Шевчука як технічного керівника великого підприємства та науковця.

Наприкінці 1970-х перед експедицією № 241 (на той час чисто польовим топографічним підрозділом) було поставлено завдання освоєння нових видів робіт, а саме польових і камеральних для стереотопографічного знімання, оновлення і згущення геодезичних мереж, комплексу фотолабораторних робіт з виготовлення фотопланів та основ на пластику для підготовки карт до видання тощо. І все це необхідно було забезпечити технічними проектами, приписами, уточнювати і конкретизувати технічними вказівками.

Завдячуючи Петру Максимовичу та добре організованим ним технічним службам підприємства, все це було своєчасно, конкретно за змістом, методично послідовно і на високому науково-технічному рівні підготовлено. Документи в майбутньому були в постійному користуванні при технічному навчанні кадрів і в повсякденній роботі.

Якісним і ефективним було науково-технічне керівництво геодезичними роботами, яке здійснював головний інженер Шевчук П. М. особисто або організовував на це відповідні служби.

Як приклад творчого підходу Петра Максимовича до вирішення важливих завдань можна згадати епізоди з розв'язання питань щодо вибору способу переобчислення координат пункту Лапласа, що був початковим у "Дузі Струве" в Одеській обл., у нову систему координат на прийнятому референці-еліпсоїді; про спосіб переходу при згущенні геодезичної мережі в складних фізико-географічних умовах густозаселеної території (метод триангуляції) до методу трилатерації і полігонометрії з широким застосуванням нової техніки – геодезичних радіо- і світловіддалемірів, ЕОМ "Наури", а також пріоритет щодо застосування координатної прив'язки ходів полігонометрії для контролю їх по азимуту з астрономо-геодезичних спостережень за небесними світилами.

Прищеплена П. М. Шевчуком якість творчого підходу до вирішення проблем добре прислужилася нашому вже окремому підрозділу-підприємству при виході з глибокої кризи в початковий період існування самостійної держави.

Це найвища оцінка і прекрасний підсумок діяльності Петра Максимовича Шевчука".

Спогади І. Є. Беседіна, головного інженера експедиції № 245:

"Гортаючи в пам'яті сторінки прожитих років, згадую людей, які працювали поруч, до яких з особливою повагою ставлюся досі. Серед них і мій безпосередній керівник упродовж 30-ти років спільної роботи Шевчук Петро Максимович. Його дуже поважав увесь колектив за те, що він вкладав у справу і душу, і серце. Він завжди залишався простим, доступним і чуйним, і при цьому далекоглядним та

заповзятим, завжди готовим для прийняття нових, нестандартних рішень.

Пригадую далекі 1980-ті. Об'єднаній комплексній експедиції № 245 належало протягом двох років виконати топографічне знімання масштабу 1:5 000 з перерізом рельєфу 5 м Південного узбережжя Криму на ділянках Форос – Ялта – Алушта (міста Ялта і Алушта) і Сонячногірське – Привітне – Алушта – Сонячногірське, за матеріалами якої планувалося провести реконструкцію інженерних комунікацій, виконати планування та забудову населених пунктів великої курортної зони Криму. За існуючими на той період технологіями, такий обсяг робіт міг бути виконаний мінімум за три роки.

Вивчивши всі наявні картографічні матеріали на планову ділянку, нові матеріали аерофотознімання та зіставивши за часом виконання окремих процесів робіт, П. М. Шевчук спільно з керівництвом експедиції прийняв нестандартне рішення: виконувати знімання стереотопографічним методом безпосередньо на місці робіт. Для цього два дорогих високоточних стереоприлади СД-3, призначених для використання в стаціонарних умовах, були доставлені в селище Малий Маяк і використані в польових умовах. Роботу було успішно виконано і здано у встановлений термін.

Це тільки один з багатьох прикладів, який утім свідчить про вміння Петра Максимовича передбачити результат роботи і довіряти своїм співробітникам. І це теж важлива риса його характеру".

Спогади О. Г. Грязнової, заступника начальника стереоцеху:

"У ті вже далекі 70-80-ті роки минулого століття створення великомасштабних карт стереотопографічним методом з використанням фотопланів було пріоритетною технологією. Безумовно, виникали різні виробничі питання, які необхідно було вирішувати з головним інженером. Так ось, протягом багатьох років кожен вівторок з 15-ї години і до кінця робочої зміни, влітку і взимку, в спеку і в холод Петро Максимович приходив у стереоцех, який знаходився в іншому приміщенні, далеченько від адміністративного корпусу, для того, щоб особисто розібратися в суті якоїсь гострої проблеми і прийняти виважені рішення, не порушуючи вимог щодо точності відображення ситуації та рельєфу на карті.

Хочу особливо наголосити на тому, що Петро Максимович сам дуже прискіпливо ставився до точності виконання робіт і непохитно вимагав цього ж від усіх – від виконавця і до начальника цеху. Робив це він твердо, але надзвичайно тактовно і коректно.

Для виконавців він був еталоном людяності, доброти, працелюбства і відданості своїй професії, за це його поважали і любили".

Спогади В. С. Семич, начальника обчислювального цеху:

"Стиль керівництва Петра Максимовича відзначався довірою до підлеглих. Він був уважним до їх ініціатив, постійно спілкувався з працівниками

цеху. Під його керівництвом обчислювальний цех виконував роботи з вирівнювання планової і висотної основ СРСР, укладання карт вертикальних рухів земної кори, каталогізації пунктів державної геодезичної мережі тощо".

Спогади Н. Г. Венславовської, начальника проєктного бюро:

"Петро Максимович завжди наголошував: "Грамотно складений технічний проєкт – запорука успішного виконання робіт". Саме тому він був досить прискіпливим при виборі технології та форми організації праці в ході розроблення технічних проєктів виконання різних топографо-геодезичних та інших видів інженерних робіт, які виконувало підприємство упродовж багатьох років.

Характерна риса Петра Максимовича – уміння спокійно вислуховувати пропозиції щодо застосування тієї чи іншої технології виконання робіт на конкретному об'єкті, після чого вже приймати рішення. Якщо були допущені помилки, він наполягав на їх виправленні. Все це робилося спокійно навіть у напруженому виробничому ритмі".

Спогади Л. К. Півень, топографа:

"1959 рік. Мені тоді було 20. Лебединський рудник (Белгородська область Росії, Курська магнітна аномалія, м. Губкін, об'єкт "КМА-руда"). Нас, молодих спеціалістів з усіх загонів, відрядили на роботи з топографічного знімання території рудника в масштабі 1:2 000. Там нас привітно зустрів Петро Максимович, розповів про особливості знімання масштабу 1:2 000 на чистій основі, акцентуючи основну увагу на надзвичайній важливості завдання і точності виконання робіт. Ранком виїхала на розмітку знімальних пунктів. Роботу виконала добросовісно. І яке ж було моє розчарування, коли наступного дня побачила, що три пункти сповзли в кар'єр з рудою. Я трохи не розплакалась. У цей час під'їхав Петро Максимович, заспокоїв мене, сказав, що топограф завжди повинен бути оптимістом. "Давай, Людо, будемо шукати вихід, – запропонував". За його порадою вихід було знайдено, і я була безмірно рада. Цей випадок я згадую досі і вельми йому вдячна".

Спогади Н. Г. Гуркової, голови групому профспілки:

"Петро Максимович умів не тільки добре працювати, а й повеселитися із колективом підприємства на ювілеях чи інших святкових заходах. Ми завжди з великим задоволенням слухали ліричні українські пісні у його виконанні".

П. М. Шевчук відбувся не тільки як талановитий організатор виробництва, а і як відомий вчений. У 1978 р. він успішно захистив дисертаційну роботу на тему "Питання відновлення та згущення державної геодезичної мережі для забезпечення великомасштабних зйомок". У 1980-1985 рр. разом з колегами уклав Карту сучасних вертикальних

рухів Карпато-Балканського регіону, яка вийшла друком у Будапешті (Угорщина). У багатьох наукових статтях за 1982-1989 рр. виклав результати науково-технічних робіт з вивчення рухів земної кори, спричинених екзогенними і техногенними чинниками. Усього він опублікував понад 80 наукових праць, які одержали схвальну оцінку науковців і практиків.

Спогади І. С. Тревого, професора НУ "Львівська політехніка", президента УТГК:

"Петро Максимович – принциповий, високоорганізований і знаючий фахівець, головними рисами якого є висока порядність, професіоналізм, обов'язковість, схильність до наукових досліджень. Він патріот України і хранитель традицій. Мені вдалося переконати його взятися за кандидатську дисертацію, яка була написана і успішно захищена у Львівській політехніці. Внаслідок цього сфера наукової і педагогічної діяльності Петра Максимовича розширилась, він не раз був головою державних екзаменаційних комісій у вищих навчальних закладах, одержав звання доцента. Надаючи великого значення геодезичним роботам у містах, у 1986 р. ми з ним підготували та видали у видавництві "Недра" (Москва) монографію "Городская полигонометрия", в якій узагальнено досвід побудови міських геодезичних мереж із застосуванням найсучасніших технічних засобів і технологій, намічено перспективи розвитку таких робіт".

Упродовж багатьох років Петро Максимович підтримував тісні творчі зв'язки з провідними вищими навчальними закладами України, брав активну участь у підготовці кадрів для топографо-геодезичного та картографічного виробництва. З 1971 по 1975 рр. працював головою Державної екзаменаційної комісії на геодезичному факультеті Львівського політехнічного інституту, а з 1981 по 1994 рр. – зі спеціальності "Інженерна геодезія" у Київському інженерно-будівельному інституті. З 1987 по 1994 рр. читав курс лекцій з організації та планування топографо-геодезичних робіт на факультеті міського будівництва КІБІ.

Спогади В. С. Староверова, завідувача кафедри, професора КНУБА:

"Перші мої кроки на посаді завідувача кафедри були спрямовані на зміцнення виробничих зв'язків з аерогеодезичним підприємством, головним інженером якого був Петро Максимович. З глибоким розумінням він поставився до мого прохання щодо надання допомоги у зміцненні матеріальної бази кафедри, і така допомога нам була надана у 1987 році. Петро Максимович підтримав мою пропозицію про створення на базі підприємства філіалу кафедри "Автоматизація геодезичного виробництва" Київського інженерно-будівельного інституту, який і було утворено за наказами Міністерства вищих навчальних закладів СРСР і Головного управління геодезії та картографії при Раді Міністрів СРСР.

Завідувачем кафедри було призначено П. М. Шевчука. Він багато уваги приділяв питанням професійної підготовки студентів-геодезистів, зокрема студенти 4-го курсу проходили виробничу практику в експедиціях та цехах підприємства. За матеріалами виробничої практики студенти готували дипломні проекти. Організовував захист дипломних проектів, який відбувався безпосередньо на підприємстві.

Петро Максимович – порядна людина, високо-ерудований професіонал-геодезист, з ним завжди цікаво спілкуватись на різні теми".

Після виходу на пенсію у 1990 р. Петра Максимовича обирають заступником голови правління всеукраїнської громадської організації "Українське товариство геодезії, аерокосмічних зйомок і картографії" (нині це Українське товариство геодезії і картографії; УТГК), на якій він пропрацював 23 роки (до жовтня 2013-го).

Працюючи на цій посаді, він багато уваги приділяв підвищенню ролі первинних і регіональних відділень товариства в діяльності підприємств та організацій, становленню і розвитку державної картографо-геодезичної служби незалежної України, об'єднанню зусиль товариства і служби для вирішення актуальних науково-технічних проблем галузі, формуванню наукової термінології з цифрового картографування.

У 1994-2002 рр. П. М. Шевчук був у складі редакційної колегії журналу "Вісник геодезії та картографії", активним автором публікацій про діяльність товариства.

У 1997 р. він переходить на творчу роботу в Науково-дослідний інститут геодезії і картографії на посаду завідувача лабораторії, потім старшого наукового співробітника. Працював тут до 2008 р. і займався розробленням нормативно-технічних документів для геодезичного виробництва. За його участю і безпосереднім керівництвом розроблено і затверджено низку найважливіших нормативних актів (основних положень, інструкцій, умовних знаків тощо) з проектування та виконання топографо-геодезичних і картографічних робіт.

Після цього П. М. Шевчук повертається на штатну посаду заступника голови правління з організаційних питань УТГК. На цій посаді він продовжує працювати над підвищенням ролі товариства у становленні державної картографо-геодезичної служби незалежної України, налагодженням тісних зв'язків з міжнародними громадськими організаціями геодезичного профілю.

II з'їзд УТГК 31 жовтня 2011 р. обрав Петра Максимовича до складу правління товариства, а перший пленум нового правління затвердив його на штатну посаду заступника голови з організаційних питань. До з'їзду він підготував монографію "XX літ плідної діяльності УТГК (1991-2011 рр.)", яка вийшла друком у 2012 р. у видавництві Львівської політехніки.

У серпні 2013 р. П. М. Шевчук звернувся до правління товариства з заявою звільнити його із займаної посади у зв'язку з різким погіршенням стану здоров'я. Заяву було розглянуто на засіданні президії правління 02 вересня 2013 р. і його прохання задоволене.

Загалом у сфері геодезії та картографії він пропрацював понад 59 років. Має великий досвід наукової та виробничої діяльності у цій галузі та незаперечний авторитет і повагу колег, науковців і виробничиків.

Петро Максимович Шевчук є почесним геодезистом СРСР, України та СНД, йому присвоєно почесне звання "Заслужений ветеран підприємства" (1980 р.), його ім'я занесено до Книги трудової слави ГУГК СРСР (1988 р.). За активну виробничу, наукову та громадську діяльність, зразкове виконання службових обов'язків, значний особистий внесок у розвиток топографо-геодезичних і картографічних робіт він нагороджений знаком "Відмінник геодезії і картографії" ГУГК СРСР (1967 р.), медалями "За доблестний труд в ознаменування 100-летия со дня рождення В. И. Ленина", "В пам'ять 1500-річчя Києва" (1982 р.) і "Ветеран праці" (1983 р.), ГУГК СРСР і Президії ЦК профспілки СРСР (1978, 1981, 1987 рр.), почесними грамотами ВСНТТ (1980 р.), ВЦРПС (1988 р.), Укргеодезкартографії (2003, 2004, 2006 рр.), УТГК (2011 р.), відзнаками УТГК "За заслуги в геодезії і картографії" III, II і I ступенів (2007, 2008 рр.), ім. А. Л. Островського (2009 р.).

Віншуючи ювіляра, редколегія часопису "Вісник геодезії та картографії" разом з усією картографо-геодезичною громадськістю України бажає йому міцного здоров'я, добробуту, радощів буття, тепла і родинного затишку.

З роси і з води Вам, шановний Петре Максимовичу.